

vi havde i det tidligere Lovforslag, og som i det væsentlige er gentaget i dette, er det rigtige. Det, det til syvende og sidst kommer an paa, er dog, at Sikkerheden er i Orden. Dette at sige, at en Bank, uden Hensyn til den Sikkerhed, den faar, ikke maa laane en enkelt Kunde mere end et vist Beløb af sin Egenkapital, vil mange Gange forekomme uhyre urimeligt; thi smaa og daarlige Engagementer er sandelig ikke altid bedre end eet stort og godt, og hvis Lovforslaget havde været vedtaget i dette Øjeblik, vilde en af de første Følger være den, at Nationalbanken ikke kunde yde den Kredit til Staten, den har gjort. Og nu tør man vel nok gaa ud fra, at Statens Laan hos Nationalbanken ikke kan siges at medføre nogen som helst Risiko. Ganske vist er der en Dispensationsbestemmelse i al Almindelighed for Nationalbanken, men efter de stærke Røster, der, ikke mindst i sidste Samling, lød for, at Nationalbanken i alle Henseender skulde behandles ganske som andre Banker, kan jeg ikke tro, at den højtærede Minister, selv om det var til Fordel for Staten, vilde dispensere fra Lovens Bestemmelser, og enhver vil sikkert synes, at det vilde være urimeligt, om Nationalbanken under disse Omstændigheder skulde forlange, at Staten betalte tilbage. Dermed vil jeg ikke sige, at jeg ikke har den største Sympati for, at Staten saa snart som overhovedet muligt betaler tilbage, hvad denskylder. Men hvis det overhovedet er nødvendigt at laane, kan jeg ikke indse, at man ud fra saadanne formelle Bestemmelser skulde være bundet til noget, for det afgørende er og maa være Sikkerheden. Og i Praksis ligger det saaledes, at mange Gange er det forsvarligt at en mindre Bank at yde Kredit til en Kunde til et Beløb, der langt overstiger den Grænse, her er fastsat i Lovforslaget. Der kan være Tilfælde, hvor den lokale Bank ligger med forholdsvis store Beløb, og hvor Kommunen, i hvilken Banken er beliggende, midlertidig ønsker at trække, og i saadanne Tilfælde mener jeg ubetinget, at den maa have Lov til at gøre det. Der kan være Byggelaan, til Sikkerhed for hvis Opfyldelse der er givet Transport paa Krav paa Statstilskud, paa Statslaan, paa Tilsagn af første Prioriteter og lignende; ogsaa i den Slags Tilfælde er det virkelig ganske urimeligt, at man ikke fra den paagældende Banks Side skal have Lov til at gaa betydeligt op.

Den højtærede Minister har henvist til, at man jo kunde fordele de paagældende Laan blandt flere Banker. Ja, hvis Menneskene var saa gode, som de burde være, lod

det sig maaske nok praktisere, men Menneskene er nu en Gang splidagtige, og jeg tror ikke, det vil lykkes at faa et saadant Samarbejde i Stand; navnlig i Provinsen vil det sikkert komme til at knibe, idet de lokale Banker der ganske naturligt maa føre en skarpere Konkurrence end Bankerne i de større Byer. Derfor vil en alt for skarp Formulering af dette Punkt medføre, at de store Hovedbankers Filialer rundt om i Provinsen vil lukrere paa en efter mit Skøn urigtig og urimelig Maade lige overfor de mindre, lokale Banker.

I Forbindelse med Bestemmelsen om den enkelte Kundes Kredit har vi Bestemmelsen om, for hvilket Beløb en Bank maa eje fast Ejendom. Denne Bestemmelse er af en noget ejendommelig Beskaffenhed. Den indfører ganske vist en Lempelse i Forhold til Forslaget fra forrige Samling, men desuagtet stiller jeg mig noget imod den Formulering, Bestemmelsen endnu har. Det siges nemlig i Lovforslaget, at en Bank ikke maa eje nogen fast Ejendom, for saa vidt Værdien af denne faste Ejendom overstiger en vis Procent af Bankens Egenkapital. Har en Bank f. Eks. en Egenkapital paa 850 000 Kr., saa skulde den efter Lovforslaget ikke kunne eje en Ejendom til en større Værdi end 170 000 Kr. Men det er jo ikke det, der til syvende og sidst er det afgørende, om den Ejendom, Banken ejer, er lidt større eller lidt mindre; det afgørende er her som i det forrige Tilfælde Risikoen, men man kan jo ikke regne Risikoen ud efter selve Ejendommens Værdi, dens Anskaffelsessum, dens Ejendomsskyld og lignende, det er jo helt andre Momenter, der til syvende og sidst vil være afgørende for, om der er nogen Risiko eller ikke. Hvis man endelig mener, at der er nogen Risiko, synes den Udvej, man i øvrigt anviser Bankerne, at være noget urimelig, idet det gøres gældende, at Bankerne saa simpelt hen kan lave deres Ejendom om til et Aktieselskab, hvorved de faar Mulighed for at komme udenom denne noget generende Bestemmelse. Jeg tror nu ikke, at det, at en Bank anbringer en vis Del af sin Kapital i fast Ejendom, medfører nogen særlig Risiko, i hvert Fald ikke, hvis Ejendommen alene er erhvervet for at sikre sig Lokaler. Jeg tror, at gennemgaaende kan Diskontobanken være meget tilfreds med de Penge, som den har haft anbragt i faste Ejendomme med Banklokaler her i Byen; den har sikkert i de aller fleste Tilfælde faaet dem betalt med Beløb, som har givet en endog meget rundelig Fortjeneste.

Jeg kommer derefter til en af de